

zákonných předpisů čl. 15 až 27 obch. zák. vyplývá účel přísného práva firemního, podle něhož je stanovena ochrana nejen individuality obchodníkovy a jeho obchodních zájmů, nýbrž poskytnuta též ochrana široké veřejnosti (rozh. č. 5273 Sb. n. s.), a soudům rejstříkovým náleží bdíti nad přesným zachováváním předpisů firemních.

Bylo proti povinnosti soudu první stolice, aby zakročil proti stěžovateli, jakmile zvěděl, že užívá v obchodním styku znění firmy ve zkrácené formě, zejména bez dodatku »společenstvo s ručením omezeným«, ač tento dodatek je po zákonu nutnou náležitostí firmy společenstva; soud jednal tu v mezích zákona (čl. 26 obch. zák.).

Zásada o nepřipustnosti zkráceného užívání firmy platí nejen pro uzavírání obchodů, nýbrž i pro jakékoli její užívání, každá úchylka od věrného užívání znění firmy je neoprávněným užíváním, které zavdává podnět k řízení dle čl. 26 obch. zák. (rozh. č. 1688, 1845 Sb. n. s.).

Tento zákonný požadavek nemůže změnit ani stěžovatelem dovolávaná autonomie společenstva, poněvadž se společenstvo musí řídit společenstevní smlouvou, a ta se může odchylovati od ustanovení zákona jen v těch směrech, v kterých je to výslovně prohlášeno za přípustné (§ 11 společenstev. zák.); předpisy § 4 téhož zák. jsou rázu velícího a ani žádné právo obyčejové, na něž se stěžovatel odvolává, nemůže vyloučiti jejich platnost.

Pokud v té příčině odkazuje stěžovatel na rozhodnutí č. 10525 a 7056 Sb. n. s., přehlíží, že v případech tam řečených šlo o zvyklosti jako prostředek k výkladu vůle smluvců při smlouvách, v prvním případě při smlouvě špediční v otázce různých srážek, v druhém případě při smlouvě nájemní co do domovního úklidu, tedy vesměs o případy, jež se na souzený případ nehodí.

Pokud rekursní soud dospěl podle uvedených předpisů v napadeném usnesení k závěru, že nezkráceného znění firmy je užívati též na firemním štítu a v insercích, jež řadí do obchodního styku, jde tu o právní posouzení, které, byť nehovělo stěžovateli názoru, nelze nazvati nezákonným, poněvadž podle čl. V zák. č. 251/1934 a čl. I zák. č. 314/1936 Sb. z. a n. je nezákonným takové usnesení, které se přiči jasnému a nepochybnému znění nebo smyslu zákona, jehož na případ bylo užito. Nelze také přehlédnouti, že zkrácené znění na štítu »Záložní úvěrní ústav« vzbuzuje pochybnost, jakého druhu a jaké právní povahy je dotčený ústav.

Čís. 16612.

K odporovatelnosti podle § 2 č. 3 odp. ř. nestačí, že dlužník a uspokojený neb zajištěný věřitel vědí, že dlužník je dlužen ještě jinému věřiteli, jenž byl nadržováním předstížen, nýbrž se vyžaduje, aby předstížení bylo umožněno lstivým jednáním dlužníkovým, vykonaným ve vzájemném dorozumění s řečeným věřitelem (pletichami). Takovýmto

jednáním jest, zatajoval-li dlužník zkrácenému věřiteli své majetkové poměry, aby ten nemohl vésti exekuci a druhý věřitel z toho vědomě těží, nebo předstírá-li zkrácenému věřiteli, že bude do určité doby uspokojen, aby pohledávku nevymáhal a aby dlužník mohl zatím uspokojiti nebo zajistiti jiného věřitele, jednajícího ve srozumění s dlužníkem.

(Rozh. ze dne 4. ledna 1938, Rv II 753/36.)

Srov. rozh. č. 9813 Sb. n. s.

Žaloba, jíž žalující akciová společnost (J-ský pivovar v U.) odporovala trhově smlouvě ujednané Františkou Z. o koupi ideální polovice hostince č. p. 50 v N. a domáhala se, aby žalovaný byl uznán povinným trpěti, aby bylo na jeho ideální polovici ve vložce č. 47 v N. vloženo zástavní právo za pohledávku žalující společnosti 11.884 Kč 60 h, vyhověly soudy všech tří stolic, nejvyšší soud z těchto

důvodů:

Není správný právní názor dovolání, že nadržování jednomu věřiteli lze mimo konkurs odporovati podle § 2 č. 3 odp. ř. jen tehdy, přivodil-li dlužník ve srozumění s uspokojeným uměle dřívější splatnost dluhu. Jde tu, jak bylo naznačeno mimo jiné i v důvodech rozhodnutí č. 3567 a 9813 Sb. n. s., jen o jeden příklad pletich, které činí z pouhého úmyslu nadržovacího úmysl zkracovací ve smyslu § 2 č. 3 odp. ř. K tomu arcíř nestačí, když dlužník a uspokojený neb zajištěný věřitel vědí, že dlužník je dlužen ještě jinému věřiteli, jenž byl nadržováním předstižen, nýbrž se vyžaduje, aby předstižení bylo umožněno lstivým jednáním vykonaným ve vzájemném dorozumění. Tomu tak jest nejen tenkrát, přivodil-li dlužník uměle ve srozumění s uspokojeným neb zajištěným věřitelem dřívější splatnost dluhu, ale i tehdy, zatajoval-li dlužník jinému věřiteli své majetkové poměry, aby ten nemohl vésti exekuci na jeho majetek, a druhý věřitel z toho vědomě těží, nebo předstírá-li dlužník jednomu věřiteli, že bude do určité doby uspokojen, aby pohledávku nevymáhal a aby dlužník mohl zatím ze svého majetku v mezidobí uspokojiti neb zajistiti jiného věřitele jednajícího ve srozumění s dlužníkem, jak je i v souzené věci zjištěno. Zjistilyť nižší soudy, že se zástupce žalujícího pivovaru dostavil k dlužnici Z. a že jí v přítomnosti žalovaného požádal o podpis dlužního úpisu, že se to však dlužnice zdráhala učiniti s odůvodněním, že by vznikly zbytečné výlohy a že pohledávka bude vyrovnána, ježto žalovaný má dostati peníze za dobytek v U., že to přítomný žalovaný potvrdil, že však šlo o pouhé předstírání, ježto žalovaný do U. nikdy dobytek nedodával a nemohl tudíž za to dostati peníze. Ježto již toto zjištění odůvodňuje úsudek, že se Z. a žalovaný dopustili pletich, aby zabránili předstižení žalobce, nebylo potřebí provésti ještě důkazy o tom, zda se jmenovaní dopustili pletich také ještě jiným jednáním.

Čís. 16613.

Pro užití předpisu § 225, odst. 2, c. ř. s. ve znění čl. II č. 3 zák. č. 23/1928 Sb. z. a n. jest rozhodující jen, že byl vydán soudem první stolice rozsudek pro zmeškání. Ustanovení to platí též o rozsudku pro zmeškání vydaném pro nepodání žalobní odpovědi (§ 398 c. ř. s.) a vztahuje se na každý opravný prostředek za celého sporného řízení ve všech stolicích.

(Rozh. ze dne 5. ledna 1938, č. j. Rv I 2085/36.)

Srov. rozh. č. 14898, 9320 Sb. n. s.

Soud první stolice uznal rozsudkem pro zmeškání podle žaloby, ježto žalovaný nepodal žalobní odpověď (§ 398 c. ř. s.). Odvolací soud zamítl žalobu.

Nejvyšší soud odmítl žalobcovu dovolání.

Důvody:

Jde o dovolání proti rozsudku druhé stolice, vynesnému o rozsudku pro zmeškání pro nepodání žalobní odpovědi. Podle § 225, odst. 2, c. ř. s. ve znění zákona z 19. ledna 1928, č. 23 Sb. z. a n. nemají soudní prázdniny vlivu na počátek a uplynutí konečných lhůt v opravném řízení proti rozsudkům pro zmeškání. Že i rozsudek pro zmeškání pro nepodání žalobní odpovědi jest klásti na roveň rozsudkům pro zmeškání, jaké má na mysli dotčený § 225, odst. 2, c. ř. s., vyplývá ze zařazení § 398 c. ř. s. mezi rozsudky pro zmeškání (srov. motivy ve věstníku min. spravedlnosti z r. 1914 u § 225 c. ř. s., str. 341, 342). Vynětí konečných lhůt v opravném řízení proti rozsudkům pro zmeškání se však netýká jen přímého opravného prostředku proti rozsudku samému, nýbrž se vztahuje na každý opravný prostředek za celého sporného řízení ve všech stolicích, tedy i na dovolání (rozh. č. 9320, 14898 Sb. n. s.). Poněvadž rozsudek druhé stolice byl doručen žalobcovu právnímu zástupci dne 24. června 1936, dovolání však podáno u soudu osobně až 11. července 1936, tedy po uplynutí čtrnáctidenní lhůty, předepsané v § 505, odst. 2, c. ř. s., musilo být odmítnuto podle § 507, odst. 1, c. ř. s.

Čís. 16614.

Obmeškaly vydražitel nemůže účinně namítati proti žalobě Československého státu na náhradu škody podle § 155 ex. ř. s p o l u z a v i n ě n í státu, záležící v tom, že stát opominul provést po zrušené dražbě úkony, nutné k přerušení promlčení lhůty, stanovené pro přednostní zákonné zástavní právo za převodní poplatek.

(Rozh. ze dne 5. ledna 1938, Rv I 3132/37.)